

Meseország vándorai

Meseország egén énekesmadárkák szálldosnak, és tekintetükkel az alattuk elnyúló utat fürkészik. Hiába várják a mesék közt kalandozó, földi birodalmakat gazdagon rakott tarisznyájával bejáró kedves, bölcs vándort, Kovács Ildikó bábrendezőt. Az Ő lelke már más, nem evilági utakon jár 2008. január 23. óta. Teste a házsongárdi temetőben pihen – oda indulnak hát a madarak, hogy énekükkel megédesítsék a vándorok vándorának örök álmát, s hogy elvigyék neki Kovács Géza rendező levelét, melyben mindannyiunk nevében búcsúzik Ildikótól.

Egy soha meg nem írt levél Kovács Ildikónak

Drága Ildikó!

Amikor alig két hete, hogy jöttem Kolozsvárról hazafelé, mindvégig azon gondolkodtam, vissza kellene fordulni, és még egy kicsit ott kellene lenni Magával, és elmondani, mennyire tisztelem és szeretem. Mennyire fontos az életemben és a pályámon. És nem fordultam vissza, csak nyomtam a gázt, mint már oly sokszor máskor. Aztán hívtam otthonról, hogy jobban érzi-e magát. S Maga jó szokásához híven arról kezdett el beszélni, hogy elolvasta a szövegkönyvet és hol húzzak rajta, s én mondtam, hogy ott már jelentősen meghúztam, és így tovább...

Azt is megbeszéltük, hogy februárban megnézzük együtt az *Akárki* című közös előadásunk felvételét, kielemezzük, és tavasszal újra próbáljuk. Azt az előadást,

mellyel megajándékozott engem, s melynek próbái során megismertetet a bennem lévő bábjátékkal. Hitt bennem, még ha sokszor el is rohantam, tehetségtelennek érezve magamat, s Maga tudta, hogy visszamegyek, és ott várt. Ült, jegyzetelt, beszélgettünk, észrevétlenül próbáltunk, haladtunk a játék felé, a báb felé, a játék felelőssége felé.

Vezetett engem és még sokunkat. Segített, erősített bennünket, és sokszor szembesített gyengeségeinkkel. Gyerekeivé fogadott minket. Anyánk lett, vajjámos öreganyánk. S mi anyáknak éreztük szakmailag és azon túl is. Sokszor értetlenkedtünk, sértetten lázongtunk, de Maga mindig hitt bennünk, és mi ezt mindig tudtuk, éreztük sértettségünkben, elvonulásainkban is. Azt hiszem, Maga bír a legtöbb neveletlen, fogadott gyerekkel és unokával. Most is ott van a párnája mellett Krampuszka és Rita kisfiainak fényképe. Büszkélkedett velük. Fogadott unokái rajzaival, játékaival vannak tele az egyébként sem néptelen szobák. Most aztán még inkább megtelt a nagyszoba a szeretet üzeneteivel, melyeket a születésnapjára kapott. Valóságos kiállítás rendezett belőlük, és még a karácsonyfára is felmászott a debreceni Paprikajancsi!

Ildikó, drága!

Régóta tudom, Maga több, mint rendező, több, mint a bábjáték „nagyasszonya”: az az Ember, aki tanított-megtanított bennünket tisztelni a gyereket, a bábót. Amiről még kócosan úgy gondolkodtunk, hogy didaktikus, arról ma már tudjuk, hogy a felelősség szava. Felelősség a gyerekért, a szakmánkért, a világunkért, másokért, magunkért. Ebből sosem engedett, s ezt kérte számon rajtunk is.

Tudja, Ildikó, fellépés előtt sokszor beszélgetek a barátaimmal, üzlet-

társaimmal: a kis piros sipkás fickóval, a fancsali Ördög komával, és még a savanyú leheletű Halállal is. Aztán a végén megköszönöm nekik, hogy együtt játszottunk. Maga adta nekem őket, és most már mindig ott lesz velem, amikor játszom.

Emlékszik – hogyan emlékezne –, mennyit ültünk kecskeméti szobájában a többiekkel együtt, és beszélgettünk, s mennyi személyre szóló jegyzetet adott nekünk. Bevallom, sokszor nehezen silabizáltam ki az írását. Iskolába jártunk, a legjobb iskolába, és észre sem vettük. S Maga csak jegyzetelt, és ott volt velünk, nekünk. És ott volt akkor is, amikor bizonytalan volt a létünk, fizetésünk, ott volt a nehézségeinknél, a küzdelmeinknél. Ma már tudom, mindezeket azért vállalta, mert hitt a János, Laci, Rita, Gábor és a többiek tehetségében.

Ildikó! Mi soha nem tudjuk Magának meghálálni ezt a belénk vetett bizalmat. Vagy ha igen, csak azzal, hogy megértjük, megéljük, amit tanított nekünk a játék örömeiről, felelősségéről és a Gyermek tiszteletéről. Amíg el nem felejttem, régóta eszemben van egy mese arról a csodálatos szőlőtőkéről, ami a kolozsvári bábszínház udvarán áll. Már körbenőtte az egész bérházat, jó mélyen gyökeredzik. Hiába metszették le, újra és újra termést hoz, árnyat ad. Mesét terem és csak ad, csak ad. Olyan, mint Maga.

Kovács Géza